ЖИТИЕ И СТРАДАНИЕ НА СВЕТА ВЕЛИКОМЪЧЕНИЦА ЗЛАТА МЪГЛЕНСКА

Тази девомъченица и непорочна невеста на Небесния Цар, Христа Бога – Злата, произлизаше от Мъгленската българска епархия, от селото, наричано Слатино. Бедна по произход, защото беше дъщеря на един беден и неизвестен Християнин, който имаше четири дъщери, а богата по дарове на своето предизбиране и на своята природа: предизбиране по нейната гореща вяра в Бога, девство и целомъдрие, хубост и красота на лицето, заради които Тя, блажената, се сподоби със славна и мъжествена мъченическа кончина.

Един от тамошните турци, като гледаше нейната голяма красота, рани го в сърцето сатанинска любов и следеше да намери удобно време, за да изпълни своето намерение. И ето, един ден Светата излезе с други жени извън селото да събира дърва. Агарянинът, който злоумишляваше против нейното девство, убеди други турци, взе ги със себе си, отиде там, хвана я и я доведе в своя дом.

И най-напред захвана да ласкае светата, много нещо да ѝ обещава и да я уверява, като се стараеше да разколебае волята ѝ и да я приведе към своята вяра. И казваше, че ако тя се потурчи, той ще я вземе за своя жена. После започна и да я заплашва, че ако не повярва на думите му и не изпълни волята му, ще я подхвърли на големи наказания. Но Злата – наистина златна по име и на дело – макар и да страдаше, като слушаше това, никак не се уплаши, а призова в ума си Името на Господа Иисуса Христа на помощ и с голяма доблест и дръзновение отговори: „Аз вярвам в моя Христос, на Него се покланям и само Него признавам за мой Жених, от Когото няма да се отрека никога, пък ако щете и хиляди страдания да ми причините, ако щете и тялото ми на дребни късове да раздробите!“

След като я изслушаха, те решиха, че мъжете сами не ще могат да я убедят, затова употребиха други средства. Сметнаха, че жените по природа са по-изкусни от мъжете да прелъстяват и затова предадоха Светата на своите жени, като им наредиха по всякакъв начин и с всяко лукавство да я убедят. Те поеха Мъчениците и какво ли магьосничество не употребиха, за да подействат на девицата?

Цели шест месеца се мъчеха да склонят благословената към своята нечестива вяра, но напразно отидоха всичките им усилия, защото блажената Злата беше утвърдена върху непоклатимата скала на Христовата вяра.

Тогава повикаха родителите и сестрите на Мъченицата и с много заплахи им заповядаха или да склонят дъщеря си да се потурчи, или нея ще убият, а тях тежко ще накажат и глобят. Родителите и сестрите дойдоха при Мъченицата – страхът ги принуждаваше да вършат, което не искат, – казаха и направиха всичко възможно, за да смекчат твърдата като диамант душа. Плачеха, проливаха сълзи и говореха: „Дъще, дъще пресладка, смили се над самата себе си, пък и над нас, твоите родители и сестри, защото по твоя вина всички се намираме в опасност да бъдем унищожени! Отречи се от Христа привидно, за да избавиш себе си и нас! А Христос е милосърден и ще ти прости този грях, извършен по необходимост и под насилие.“

Нека помислим внимателно, колко силна и голяма борба беше това, която дяволът ѝ устрои, за да я разколебае, и в какво мисловно разслабление и състрадание биха могли да я въведат сълзите на майката, бащата и родните ѝ сестри, проливани като река пред нея! Но дерзайте, възлюбени, защото силата Христова победи и тази дяволска борба и лукавство! Защото мъдрата, по мъжки великодушна Злата, пламнала от сърдечния огън на любовта към Христа, съвсем не наклони към състрадание от думите и сълзите на родители и сестри, както е присъщо на човешката природа, но като че беше над плътта и кръвта, вън от пределите и законите на природата, тя се обърна към своите родители и сестри и им каза тези чудни и мъдри думи: „Вие, които ме склоняте да се отрека от Истинския Бог Христа, не сте ми повече родители и сестри, нито ще ви признавам за такива отсега нататък! Но вместо вас - баща ще ми бъде моят Господ Иисус Христос, майка – моята Владичица Богородица, а братя и сестри ще ми бъдат Светците!“ И с този отговор тя се отрече от тях.

О, великодушно мъжество! О, истинска любов към Бога! О, премъдра мисъл, достойна за небесни похвали! Над тази Светица, братя, наистина се изпълни словото, казано от божествения Давид: „баща ми и майка ми ме оставиха, но Господ ще ме приеме“; и онова, което Сам Господ е казал: „Не мислете, че дойдох да донеса мир на земята; не мир дойдох да донеса, а меч; защото дойдох да

разлъча човек от баща му, и дъщеря от майка ѝ...И врагове на човека са неговите домашни“.

Друговерците, като видяха, че не можаха да успеят да я отвърнат от Христовата вяра чрез средствата, които измислиха, оставиха ласките и думите и започнаха да я мъчат. И най-напред цели три месеца я биеха с тояги всеки ден. После деряха от кожата ѝ много ремъци, които оставяха да висят пред нея, уж да се уплаши като ги гледа, а кръвта течеше като река от девическото тяло и напояваше земята наоколо. Най-после нажежиха ръжен и го прокараха от край до край през ушите на мъченицата, така щото и дим излезе от носа и устата ѝ. А Христовата Мъченица понасяше тези най-тежки мъки, които са в състояние да сломят и най-крепките мъже, търпеше с велика доблест, подпомогната от силата на Кръста и от сърдечната си любов към Христа. Защото, както говори Свети Симеон Метафраст: „душа, свързана с връзките на любовта към Бога, смята страданията за нищо, но сред бедите се наслаждава и сред страданията процъфтява“.

Светата чу, че там се намира проигуменът на Ставроникитската Светогорска обител, отец Тимотей, когото имаше за свой духовен отец – човек почтен и достоен за доверие, който и ни разказа за нейните страдания , – и му каза чрез един Християнин да моли Бога да я сподоби Богоугодно да завърши пътя на своето мъченичество.

Накрая тези, по-зли и от самите зверове агаряни, като не се наситиха от толкова страдания, които причиниха на Светицата, а се чудеха как остана още жива и не умря, толкова се разгневиха и ожесточиха, щото не търпейки да бъдат победени от една мома, окачиха Христовата агница на една дива круша и се надпреварваха с мечовете си да режат на късове Светото ѝ тяло.

И така добрата Злата, изпитана и просияла като злато в пещта на толкова мъчения, предаде Светата си душа в ръцете на своя Безсмъртен Жених, като получи двоен венец – девството и на мъченичеството – на 13 октомври 1795 година. И сега ликува и се весели в Небесните жилища заедно с мъдрите девици, заедно с Мъчениците стои отдясно на Христа и заедно с Него царува във вечните векове! А нейните многострадални девически мощи някои Християни взеха тайно и ги погребаха с почит и благоговение. По Нейните молитви и ние да се сподобим с Небесното Царство! Амин.

Превел от гръцки (от книгата „Неон мартирологион“ на Преподобни Никодим Светогорец) +Левкийски епископ Партений.

Тропар, глас 1:

Възлюбила Небесния Жених, не си се убояла от мъченията на злочестивия агарянин и си проляла кръвта си даже до смърт, Злато всехвална, Мъгленска похвало. Затова сега приемаш въздаяние по достойнство – вечно веселие в чертозите на Христа, нашия Бог. Него моли да спаси нашите души.